

[Niels Hølvæg Petersen.]

SF gør. SF accepterer ikke noget medansvar for prisudviklingen, accepterer ikke noget medansvar for skatteudviklingen. SF forsøger at lægge disse ting fra sig, idet man siger: vi er nok parlamentarisk basis, men resultaterne har vi ikke noget med at gøre, vi har jo ikke nogen særlig magt. Det er udslag af en særlig dobbeltmoral, og jeg må sige specielt til regeringen og socialdemokratiet: det må være en utilfredsstillende situation også for regeringspartiet, at dets støtteparti på den måde forsøger at køre friløb på alle de væsentlige sager og hævde, at det har intet ansvar for noget som helst.

Hr. Morten Lange anerkender ganske tydeligt ikke, at der eksisterer en sammenhæng imellem finanspolitikken, den offentlige udgiftspolitik og så den almindelige inflatoriske udvikling i samfundet. Denne sammenhæng anerkender hr. Morten Lange ikke og antyder, at det er udslag af et særlig konservativt træk i min karakter, at jeg finder, der er en sådan sammenhæng imellem den almindelige økonomiske politik og så prisudviklingen. Men der er en sådan sammenhæng.

I dette år anslår regeringens økonomiske sekretariat, at der vil være en stigning i den samlede efterspørgsel på 7 pct. Det er mere end en fordobling på 2 år, og det siger sig selv, at en stigning i den samlede efterspørgsel af den størrelsesorden skal give et voldsomt pres på økonomien. Det skal give inflatoriske tendenser. Det skal give stærke omkostningsstigninger, stærke prisstigninger, voldsomme lønstigninger, og det giver selvfølgelig også som et resultat en stærk efterspørgsel efter fast ejendom. Tingene bider sig selv noget i halen. Jeg har forstået, at SF i særlig grad vil gøre en indsats over for prisstigningerne på fast ejendom. Den første og den bedste gerning, man kan gøre, hvis man ønsker at begrænse prisstigningerne på fast ejendom, ville være at styre den indre efterspørgsel noget bedre. Så ville inflationsforventningerne ikke være så stærke, og så ville trangen til at sikre sig værdifaste værdier ikke være så stærk, som den er i øjeblikket.

Der hersker dyb mystik om spørgsmålet om afskaffelse af rentefradraget. Jeg tænker ikke på, hvad der står i betænkningen, for jeg kan godt læse, at man tilsigter — det er

selvfølgelig en lidt uklar anvendelse af ordene — ikrafttræden fra 1. januar 1975. Nej, mystikken går ikke på, hvad det er, man har besluttet. Jeg spurgte ganske vist statsministeren, om man havde besluttet afskaffelse af rentefradraget, og fik ikke noget svar, men jeg går ud fra, at det har man besluttet. Mystikken er af rent saglig art. Hvordan i alverden vil man bære sig ad med det? Jeg synes, det er fantastisk, at man går ind i noget, som man må vide er et voldsomt indgreb af stor betydning i hele vores økonomi, som ændrer vilkårene for bogstavelig talt enhver familie her i landet, uden at man prøver på at afsløre, hvorledes man vil bære sig ad med at gennemføre denne store omlægning.

Lad mig nævne bare 3 helt uafklarede spørgsmål: hvordan undgår man ved et sådant system en helt uhyrlig opsvulmen af skatteadministrationen til kontrol af de ca. 400.000 selvstændige erhvervsdrivende, som i denne situation ved afskaffelse af rentefradraget vil have særlige muligheder og få rettet, skal vi sige et særligt søgelys på sig? Og hvordan undgår man, at der til denne kreds af selvstændige kommer en nystor kreds af formelt selvstændige, folk, der nedsætter sig som selvstændige for på den måde at kunne nyde godt af rentefradragets afskaffelse for privat gæld og til gengæld komme ind under andre ordninger? Det er det ene. Hvorledes klarer man skatteadministrationsproblemet, kontrolproblemerne? Vi ved jo godt, at i forvejen er ligningsmyndighederne til det yderste belastede med andre dele af indkomstopgørelserne. Hvis man oven i det nuværende ligningsarbejde, som udføres mangelfuldt på grund af tekniske vanskeligheder med kilde-skatten, skal lægge de administrative vanskeligheder med denne kontrol, så kræver det meget personale, og så vil resultatet endda ikke blive godt. Det var spørgsmål nr. 1.

Det andet spørgsmål er: hvordan tror man, at man bremser efterspørgslen efter fast ejendom ved at afskaffe rentefradraget, når det fortsat vil være sådan, at fast ejendom vil være en værdifast investering, og når der ikke bliver nogen beskatning af midler, som man anbringer i fast ejendom? Jeg forstår, at man ikke skal beskattes af et overskud, altså heller ikke af renteindtægter af midler anbragt i fast ejendom. Hvor-